

JÓZSEF FŐHERCEG: A MAGYAR KATONA

üszke, öntudatos, nyugodt jellemű, mindig jó bajtárs, aki megosztja utolsó falat kenyerét még a foglyul ejtett ellenséges katonával is. Végtelenül figyelmes, sőt mondhatnám gyengéd a parancsnoka iránt, akit tűzön-vizen át, minden veszedelmen keresztül követ, elsősorban mindig reá gondol és csak azután keres fedezéket önmaga részére, ütközetben vakmerő, sőt kegyetlen is, ha az indulat vagy keserűség kihozza a sodrából. Nagyon ragaszkodó, mindent elkövet, hogy

feljebbvalójának szolgálatára legyen. Határtalanul szófogadó. Sokkal értelmesebb annál, semhogy vakon engedelmessé váljon a fegyelemnek, előbb meg kell győzni, de akkor azután a meggyőződése, az ügghöz és feljebbvalójához való ragaszkodás révén igen fegyelmezetté válik. Tökéletesen megbízható, még a legveszedelmesebb helyzetekben is. Ha olyan őrhelyre állítjuk, ahol el kell készülnie a kikerülhetetlen halálra, de értésére adjuk, hogy szükséges ott maradnia: ott fogjuk találni a helyén, a kötelességét teljesítve, akár élve, akár holtan, még ha egyesedül önmagára maradt is!

A magyar katona a világháborúban hűségesen teljesítette minden parancsot. Ha magyar csapatokat küldtem valahova, tudtam, hogy terveim okvetlenül megvalósulnak, még olyan esetekben is, amikor kéte-lyeim voltak az iránt, hogy a feladat egyáltalában teljesíthető-e. Soha nem csalódtam bennük, megtettek mindent, ami emberileg lehető volt, mindig végrehajtották a terveimet és rendelkezéseimet, mindig készek voltak feláldozni az életüket a kötelességükért!

A magyar katona vallásos lelkű, igen jó keresztény. Természete hő- sies, bár kissé érzékeny. Gyakran láttam magyar katonákat, amint súlyo-

san megsebesülve is teljesítették a reájuk háruló legnehezebb, legkeményebb feladatokat is. Gyakran láttam őket, amint félig-meddig bekötözött sebbel visszatértek a lövészárkokba és a szemük azt mondta: „A magyar megteszi a kötelességét, még ha belehal is.”

Láttam a magyar katonát a legszörnyűbb megpróbáltatások óráiban, pokoli ellenséges ágyútűzben: nyugodt maradt, bízott Istenben és a saját erejében, nem hagyta cserben feladatát. Hányszor láttam sebesült magyar őrszemet, aki nem akarta elhagyni az őrhelyét! És hányszor akadtam halálra fagyott magyar őrsökre! Ha megkérdeztem – »fáj, fiam nagyon?» hány magyar sebesült felelt: „Nem baj, örömmel szenvedek a hazáért!” Hányszor hallottam, amint haldokló magyarok imába foglalták a haza szent nevét: „Isten óvja meg Magyarországot minden bajtól!” – „A jó Isten áldja meg és védje meg édes hazánkat!”

Ha a magyar katonáról beszélek, nemcsak a közkatonára gondolok, hanem legénységre, altisztekre és tisztekre egyaránt. A legmagasabb rangú tiszt teljesen olyan, mint az egyszerű közlegény: elsősorban hazafi, azután katona. Nemcsak kötelességtudásból katonák, de hazafiságból is. Érzésem szerint ezen még a forradalmak és a kommunizmus örületének dülásai sem változtattak sokat. Természetes, hogy ilyen betegség után a népnek bizonyos időre van szüksége ahhoz, hogy lelki élete visszaterelődjék normális medrébe. A magyar földműves, a magyar nép tömege sohasem volt kommunista. Ha a nép egyénileg kissé önző is és bizalmatlanul elzárkózik azok elől, kik nem értenek ahhoz, hogyan kell jóságos, szelíd lelkéhez közelebb férkőzni – ez a nép bizonyára még ma is ugyanaz, ami volt a háború és a forradalmak előtt.

Soha nem volt egyetlen alkalom, amely csak gondolatban is arra készítetett volna, hogy a magyart kötelességének teljesítésére nógassam. Egyetlen parancs, vagy túlságosan kritikus helyzetekben egyetlen szívhez szóló felhívás elég volt ahhoz, hogy ezek a derék fiúk csodákat műveljenek, megkísértsék a lehetetlent, vagy meghaljanak dallal az ajkukon.

A magyar mindig jó hazafi, mindig békeszerető, de egyúttal nagyszerű jellemű, értékes, bátor katona is.

